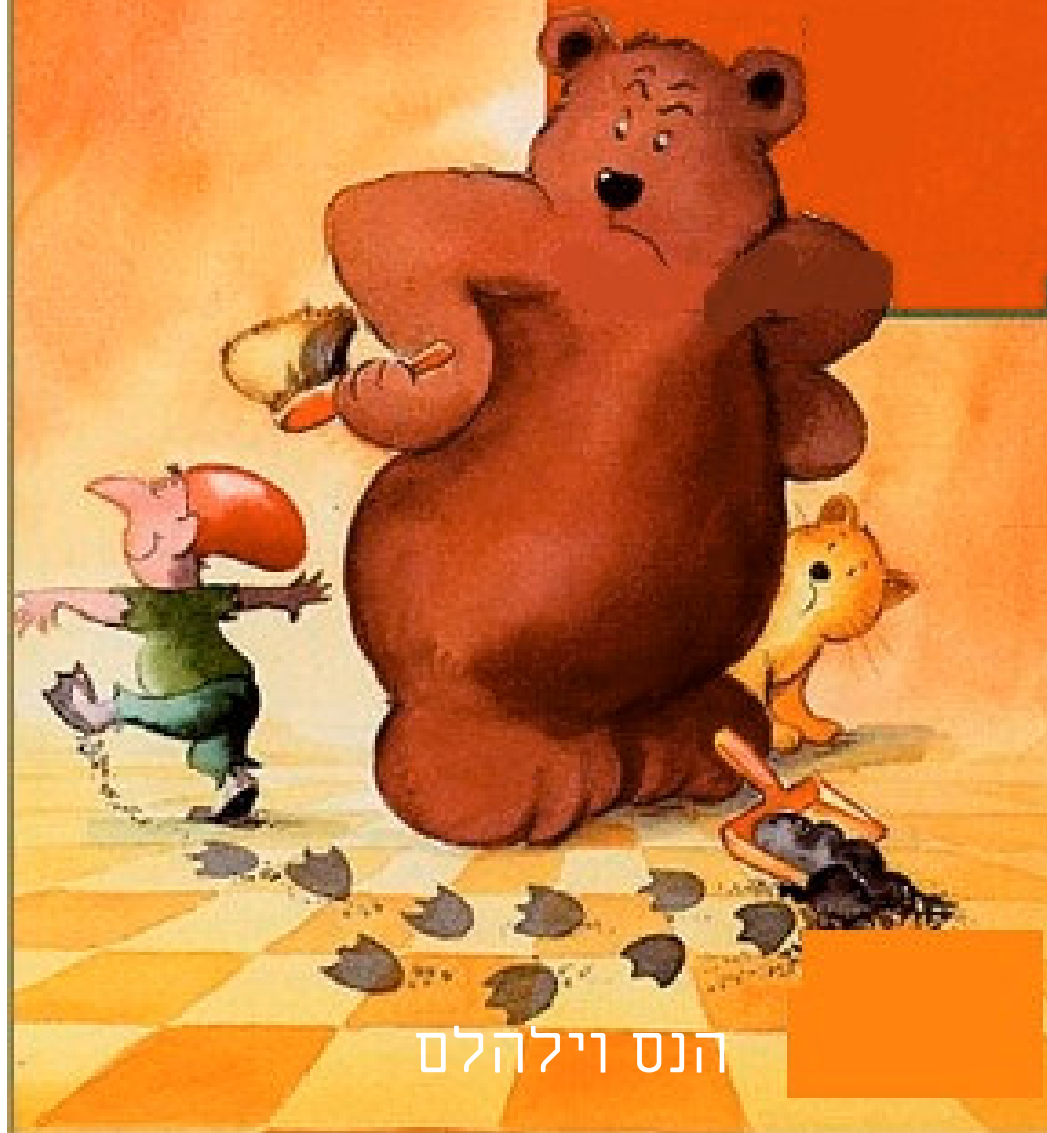

האורח

הנס וילהלם

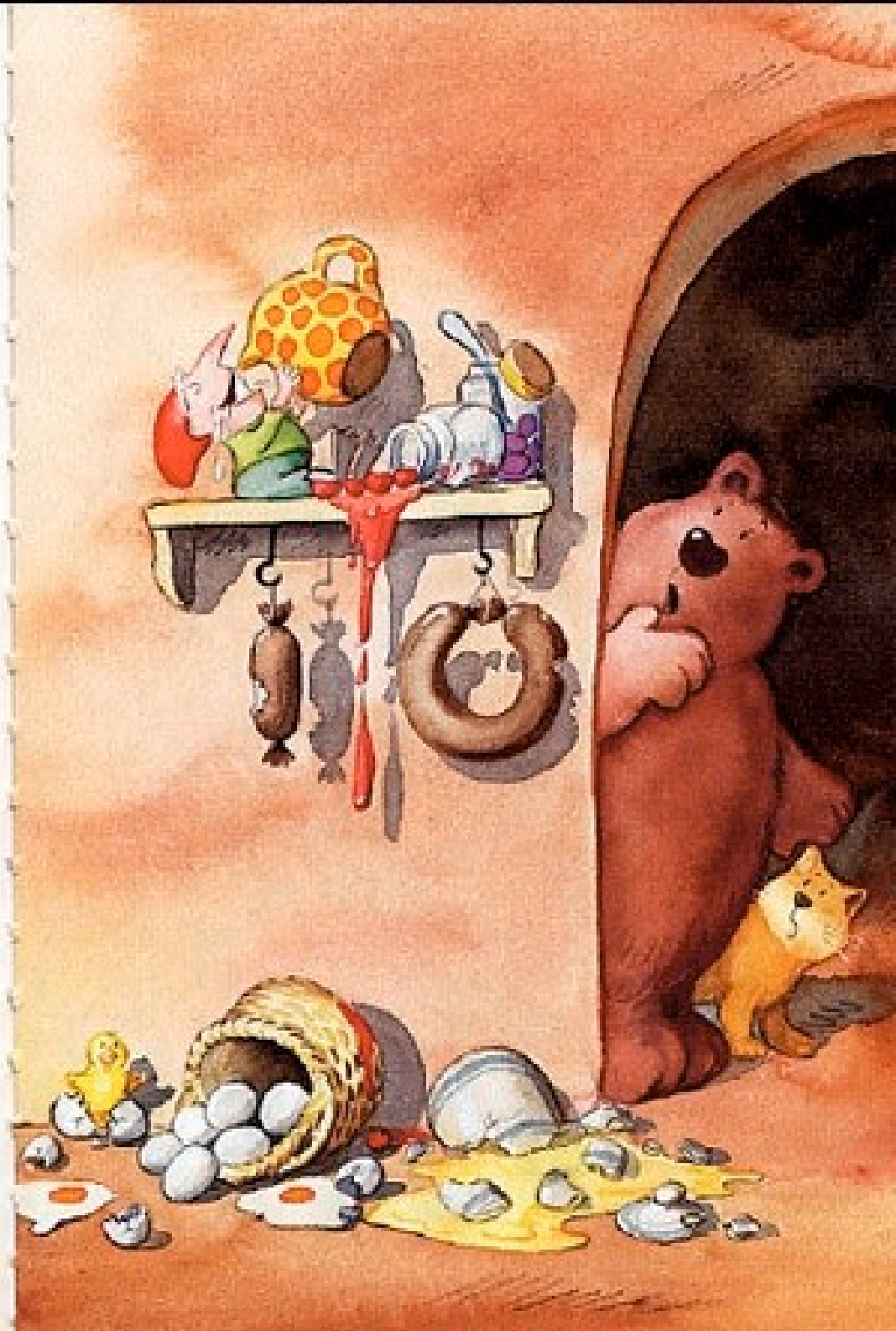

"אני מקווה שיהיה לנו היום יום נהדר"
אמר לעצמו נורברט כשטאטא את המטבח
שלו תוך כדי שירה.
פתאום נשמעה דפיקה בדלת.
מי זה יכול להיות?

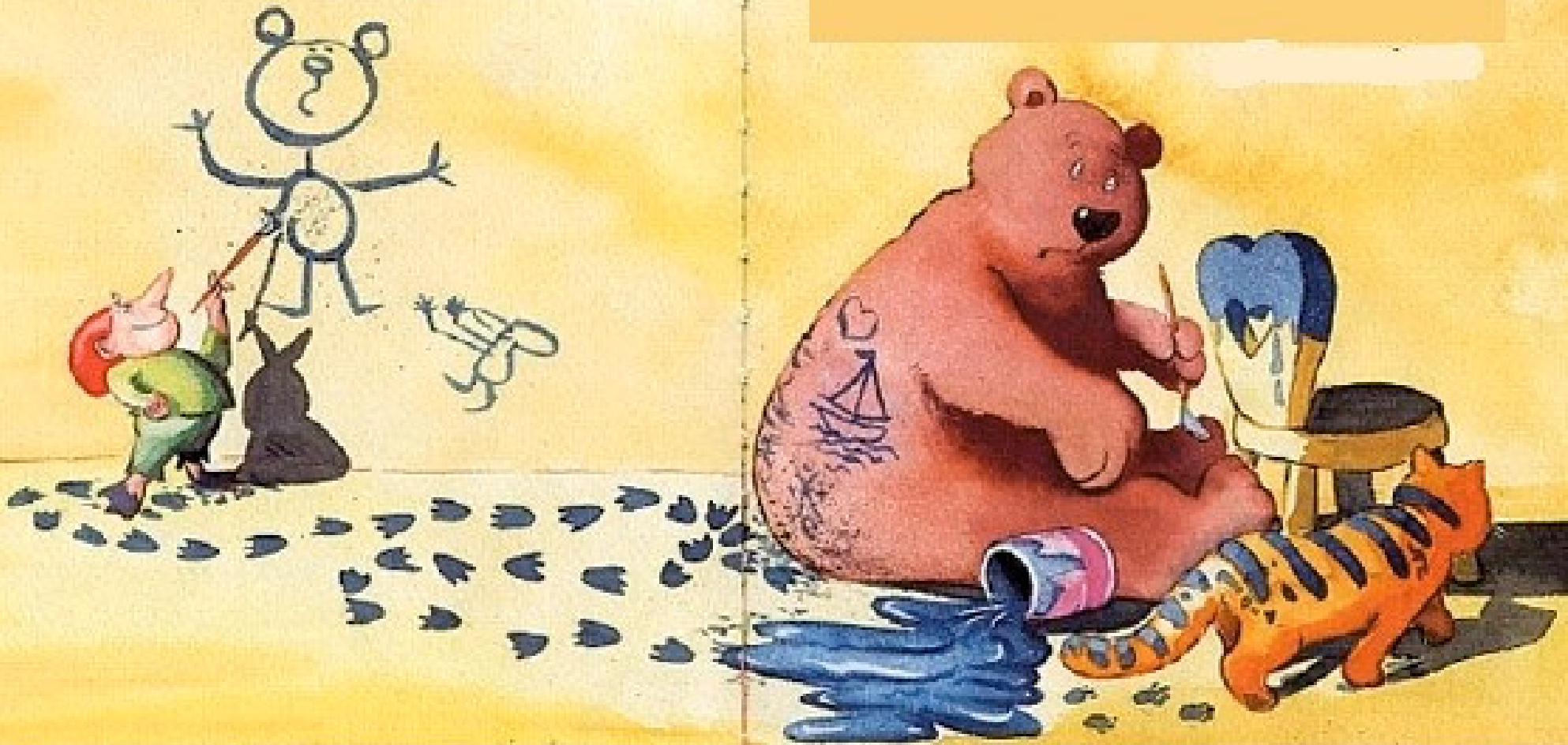
זה היה איש קטן, מצחיק במקצת.
"שלום! אני בן-דוד שלך. שמי אסון
ואבלה אצלך את הקיץ."
"אבל.."

"אני רעב" הפסיק אותו אסון "איפה
המטבח? אל תדאג, אמצא אותו כבר."
נורברט לא הבין כלום אבל התחיל כבר
לנחש מדוע האורח שלו נקרא אסון.

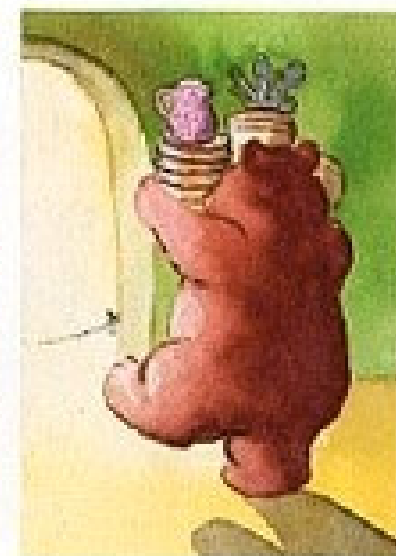

נורברט עוד אף פעם לא הוזמן
להתארח ורק חשב במה יוכל
להעסיק את האורח.
חשב קצת ואז שאל "תרצה אולי
לעזור לי לצבוע את הכיסאות?"
"בוודאי" ענה אסון ללא היסוס.
הוא נתן לבן-דוד מכחול וצבע.

נורברט חייך.
אולי בכל זאת הכל יסתדר עם
אסון, בסוף..."

כשנורברט התעורר היה בטוח בדבר
אחד: צריך להתפטר מהמפלצת הזו.

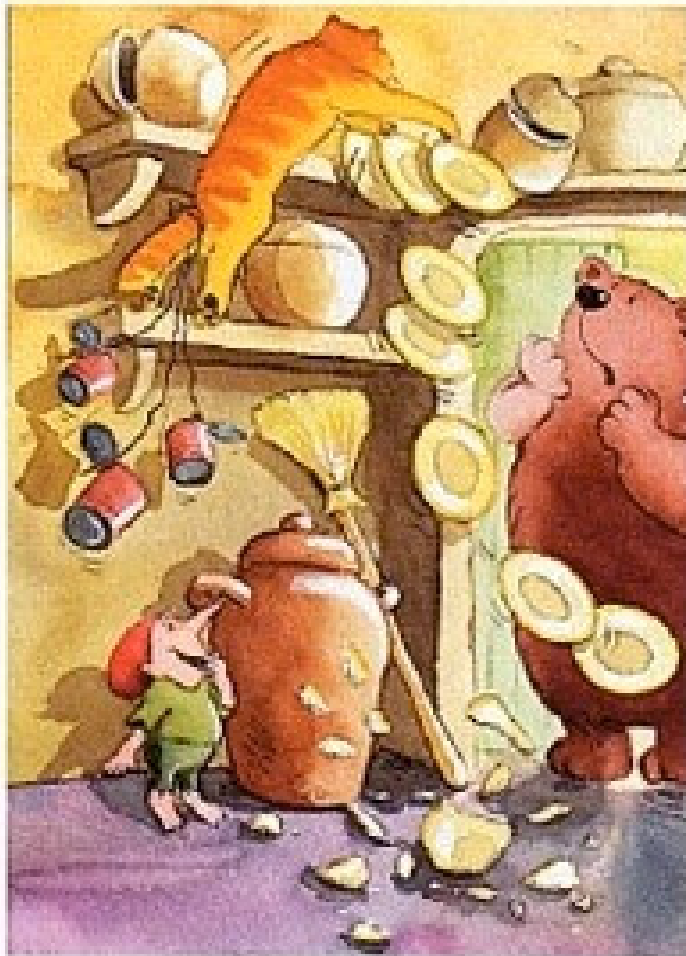

מאוחר יותר, כאשר
נורברט סידר כלי
ארוחת הבוקר אסון
שם לו רגל...
וכשנורברט ניסה
להירדם בשעות
הצהריים, אסון קשר
אותו היטב לכורסה.

נורברט לבש בשקט את בגד הים שלו
ויצא לאגם. הוא נהנה מהשמש
והשלווה אלא שאז אסון תקף אותו
במפתיע.

אפילו קונצרט קטן לא יכול היה לעבור
בשקט..
"אם תרצה להיות כאן, אתה חייב להפסיק
את השטויות הטיפשיות" קרא נורברט.

אלא שאסון כאילו לא שמע אותו כלל
ונורברט ראה שגם הידיד הטוב שלו
לא מצליח להתחמק מתעלולי אסון.

אפילו לישון בשקט לא ניתן.
בן-דוד של נורברט התגנב לחדר
השינה וגרם לו לפחד אימים.

נורברט ניסה לחטוף קצת שקט בחדר
האמבטיה, אלא שאז אסון נעל אותו
בפנים.

בסוף, בכוח רב נורברט פרץ את
הדלת.
"אם תמשיך כך" קרא "סופך
יהיה מר!"

למחרת, בזמן ארוחת הבוקר אסון
היה מלא מרץ.

"הפעם זה מספיק" אמר נורברט
כשקם מהשולחן.

נורברט והחתול סגרו את אסון במקום
בטוח ובינתיים הכינו לעצמם כוס שוקו
חם. הם נהנו כל כך שכמעט ושכחו על
האורח "המשעשע" שלהם.
ובכל זאת חשבו איך להיפטר ממנו

הוא הרים את אסון בצווארון
והביט לו ישר בעיניים.
"למה אתה כועס" ניסה לבכות
אסון "רציתי להשתעשע קצת.
זה הכל".
"אתה לא משעשע אותנו, אם
תרצה לדעת!"

הם חיפשו בעליית הגג והלבישו את
אסון בכל מיני תחפושות מוזרות.
נורברט והחתול צחקו והשתעשעו
מהמראה שלו, אך הוא לא צחק כלל.

בסוף החליט נורברט "אני חושב
שהגיע זמן להראות לאורח שלנו מה
משעשע אותנו!"

"אני חושב שהגיע זמן ללכת מכאן"
החליט אסון.

הוא ארז את המזוודות וברח מהר
כמה שרק יכול היה.
נורברט והחתול שלו מצאו את עצמם
שוב לבדם, וזה כלל לא היה אסון..

